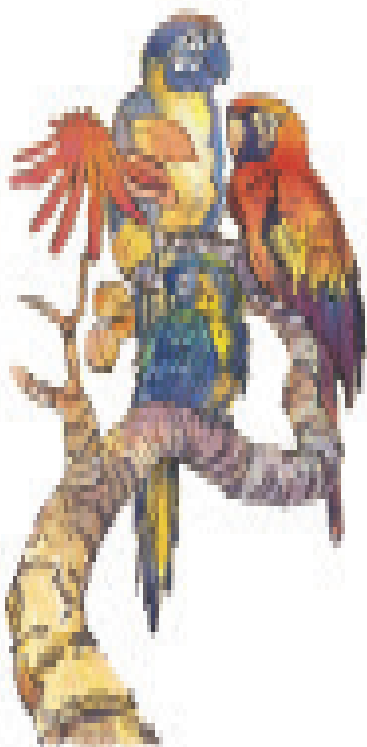

Indhold

Det Gamle Testamente

8	Alt kommer fra Gud	54	Josef hos kongen
10	Adam og Eva	57	Josef får besøg
11	Slangen	62	Josef ser sin far igen
13	Kain og Abel	63	Moses
16	Noa	67	Moses bliver prins
21	Abraham	69	Moses som hyrde
25	Abraham og Lot får besøg	73	Moses hos kongen
31	Isak og Ismael	79	Gennem havet
34	Abraham sættes på prøve	83	Gennem ørkenen
37	Jakob og Esau	87	Guldkalven
42	Jakobs rejse	90	Tæt ved Kana'an
44	Jakob vender tilbage	93	I ørkenen igen
46	Josef	95	Moses' død
50	Josef i Egypten	97	Spejderne og Rahab
		100	Jerikos mure falder
		102	Gideon
		105	No'omi og Ruth
		109	Samuel
		114	David
		118	Saul møder David
		119	Saul møder David
		122	David og Goliat
		126	David må flygte
		129	David skåner Saul
		131	Spyddet og krukken
		133	Kong David
		135	Prins Absalom
		139	Kong Salomo
		142	Akab og Elias
		145	Drengen, der blev levende igen
		147	Elias og Ba'als præster
		150	Elisa og Na'aman
		154	Jonas
		158	Hizkija
		162	I Babel
		165	Ildovnen
		168	Daniel i løvekulen
		172	Frelseren

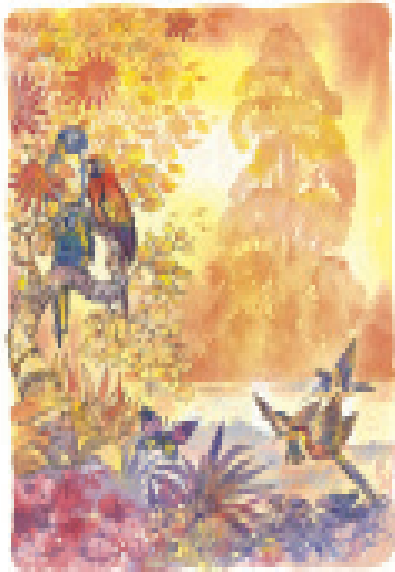

Det Nye Testamente

174	Et dejligt budskab	255	Jesus viser sig for flere
178	Et glædelig nyhed!	258	Disciplene og Jesus ved søen
180	Barnet i krybben	261	Jesu himmelfart
181	Hyrderne fra Betlehem	262	Helligåndens komme
184	I templet	264	Den lamme ved templet
186	Vise mænd fra Østerland	266	Peter i fængsel
190	Den grusomme kong Herodes	269	Paulus
191	Jesu drengeår	272	Ud i verden
193	Johannes Døber	275	De ti piger
195	Jesu disciple	278	Mens Herren er væk
196	Med Jesus til bryllup		
197	Den store fiskefangst		
200	Den spedalske		
201	Den lamme		
203	Den unge mand fra Nain		
204	Stormen på søen		
205	Jairus' datter		
207	Mange mennesker bliver mætte		
210	Det blæser op til storm igen		
211	Manden der ikke ville tilgive		
213	Den gode hyrde		
214	Den barmhjertige samaritaner		
216	Drengen der gik tabt		
219	Lazarus		
221	De små børn		
222	Den blinde Bartimæus		
225	Indtoget i Jerusalem		
229	Maria salver Jesus		
230	Judas' forræderi		
231	Fodvaskningen		
233	Det sidste måltid		
236	I Getsemane have		
240	Jesus hos ypperstepræsten		
241	Peter		
243	Korsfæst ham!		
246	Golgata		
250	Jesus begravnes		
251	Jesus står op af graven		
253	Maria Magdalene		

Alt kommer fra Gud

I meget, meget gamle dage skabte Gud himlen og jorden. På jorden boede der endnu ingen. Der var hverken dyr eller mennesker, og der groede heller ingen blomster eller træer. Der var koldt og stille og bælgmørkt. Og hele jorden var dækket af vand.

Da sagde Gud: »Nu skal der blive lys!«

Og da blev der lys, bare fordi Gud havde sagt det. For hvad Gud siger, det sker altid.

Men da det blev aften, lå jorden igen i mørke.

Og Gud sagde: »Når det er lyst, så hedder det dag, og når det er mørkt, så hedder det nat.«

Og så var den første dag forbi.

Men næste dag fortsatte Gud:

»Over jorden skal der nu stråle en himmel!«

Og pludselig var det sådan. Og hvide skyer sejlede hen over den blå himmel.

Så blev det aften igen. Og den anden dag var også forbi.

Se, nu var hele jorden jo dækket af vand. Men det blev anderledes på den tredje dag. Da lod Gud et stykke af jorden blive tørt. Han drev vandet væk fra det.

Og Gud sagde: »Det, der er tørt, hedder nu land, og vandet hedder hav.«

Og da lod Gud alt muligt vokse frem på landjorden: græs og blomster og træer.

På den fjerde dag skabte Gud solen.

Om morgenen stod den på himlen, og så steg den højere og højere op og skinnede varmt ned på jorden. Hen mod aften sank solen så længere og længere ned, og til sidst var den helt væk. Men alligevel blev det ikke bælgmørkt igen. For nu stod månen på himlen. Den havde Gud også skabt - ja, og alle de tindrende stjerner.

Gud sagde: »Solen skal altid være på himlen om dagen, og månen skal være der om natten.«

Og sådan blev det.

Nu kom den femte dag.

Da skabte Gud fiskene og fuglene.

Fiskene smuttede rundt i vandet, og fuglene sad i træerne og sang.

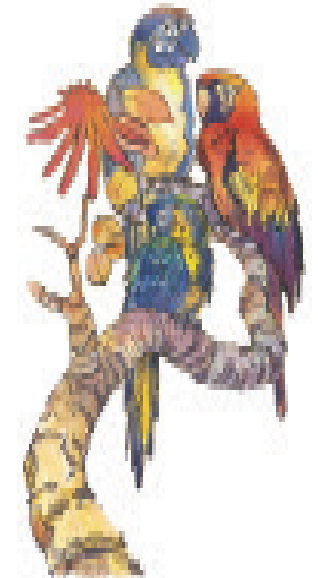
På den sjette dag skabte Gud først alle de andre dyr: hestene og køerne, fårene og kaninerne, den kæmpestore elefant og den lillebitte mus. De blev alle sammen skabt af Gud.

Så sagde Gud: »Nu vil jeg skabe et menneske, og mennesket skal ligne mig.« Og Gud skabte det første menneske og kaldte ham Adam.

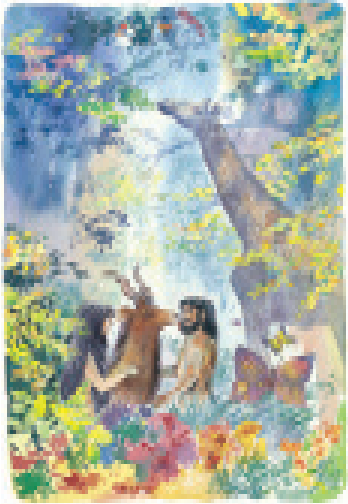
Gud sagde: »Adam, du skal være herre over det hele, over alt, hvad jeg har skabt, over fiskene og fuglene og alle de andre dyr. Alt skal adlyde dig. Men du skal adlyde mig.«

Det kunne Adam nok forstå.

Og så var den sjette dag forbi. Men på den syvende dag hvilede Gud og lavede ikke noget nyt. For nu var jorden færdig.

Adam og Eva

Adam havde den dejligste have at være i. Blomsterne stod og nikkede i græsset, fuglene sad i træerne og sang, og over sit hoved så han de lækreste frugter. Alle slags dyr var der også. Og alle dyrene var gode, og man kunne gå helt hen til dem. Haven hed Edens have. Sommetider kalder vi den også Paradis. Gud Herren havde skabt haven og givet den til Adam, så Adam kunne bo i den. Gud sørgede godt for Adam.

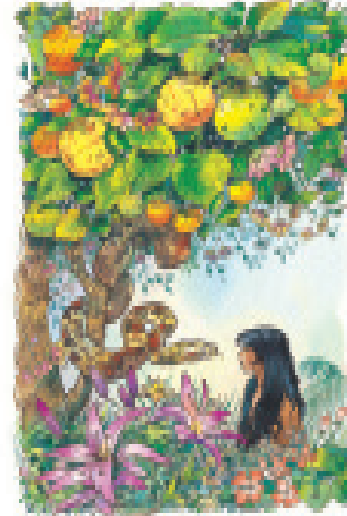
Adam fik lov til at spise af alle de saftige frugter. Men der var ét træ, som han ikke måtte spise af. Gud havde sagt: »Du kan roligt spise af alle træerne – bare ikke af dette her. For hvis du spiser af det, kommer du til at dø.« Adam hørte godt efter, hvad Gud sagde. Og det ene træ gik han altid forbi.

En dag lod Gud alle dyrene troppe op hos Adam. Han skulle give hvert af dem et navn. De kom to og to, en han og en hun, i en lang række, og Adam gav dem alle sammen et navn. Men Gud vidste, at Adam også behøvede en at leve sammen med. Så fik han Adam til at sove rigtig godt. Og da Adam vågnede op igen, stod der en kvinde ved siden af ham. Hende havde Gud givet ham. Eva hed hun.

Adam blev glad. Han tog Eva med sig rundt i den dejlige have og viste hende det hele, også det træ, som de ikke måtte spise af.

De var meget glade og lykkelige begge to. Aldrig havde de ondt noget sted, og de var aldrig syge. De behøvede hverken at være bange eller kede af noget. Gud var deres far, og de var hans børn. Så lykkelige har ikke ét eneste menneske på jorden været det siden.

Slangen

Men en dag blev det anderledes. Og det var deres egen skyld!

Eva gik alene rundt i haven. Da hun kom hen i nærheden af det træ, hun ikke måtte spise af, hørte hun pludselig én snakke.

Nysgerrig blev Eva stående. Da så hun en slange. Den så på hende med sine stikkende øjne og sagde så: »Sig mig engang, er det sandt, at I ikke må spise af ét eneste træ? Har Gud virkelig sagt det?«

Eva svarede: »Nej, nej, vi må gerne spise af alle træerne, bare ikke af dette her ene træ. For så kommer vi til at dø. Det har Gud sagt.«

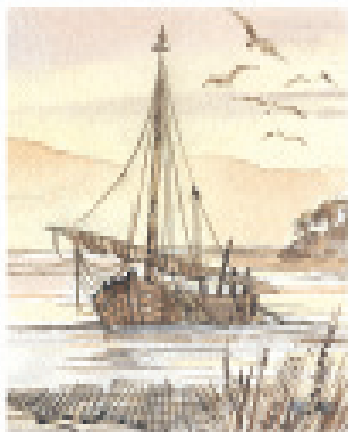
Da kiggede slangen helt snu hen for sig og hvislede: »I skal slet ikke dø. Det siger Gud ganske vist, men det passer ikke. Tværtimod vil I blive meget lykkeligere. I vil blive nøjagtigt ligesom Gud, lige så kloge og mægtige. Tag nu bare og spis. Det gør ikke spor.«

Eva kiggede på frugterne. De strålede så smukt i solen. De ville sikkert smage vældig godt!

Og så gjorde hun det. Hun plukkede af træet og spiste. Og bagefter gav hun Adam af frugten, og han spiste også. Gud havde forbudt dem det, og alligevel gjorde de det. Det var en stor synd. Men nu vidste de også godt, at slangen havde løjet.

For pludselig var de ikke mere glade. De blev meget kede af det, og de blev underligt tilpas, for på én gang så de, at de var nøgne. Det havde de aldrig tænkt på før. Men nu så de det. De plukkede store blade og lavede sig noget tøj af dem. Da hørte de Guds stemme, og de blev bange. Hurtigt løb de deres vej og gemte sig for Gud inde mellem buskene. Men Gud fandt dem. Han kaldte på Adam og sagde: »Hvor er du? Kom nu herhen.«

Disciplene og Jesus ved søen

Der lå et skib ved kysten. Og langs vandet gik syv mænd. Det var syv af Jesu disciple, og Peter var en af dem.

Jesus havde selv sagt, at de skulle tage herhen, og at han ville mødes med dem her igen. Nu ventede de kun på, at han skulle komme.

Peters skib lå stadig ved kysten.

»Jeg tager ud at fiske,« sagde Peter.

»Så tager vi med,« svarede de andre.

Og så gik de alle syv om bord i skibet og drog ud på søen. Det gik allerede mod aften nu. De kastede garnet i vandet og fiskede hele natten, men de fik ingenting. Da det blev morgen, var de igen tæt inde ved kysten.

Og netop da hørte de en stemme kalde. Inde på bredden stod der én klædt i hvidt. Disciplene kunne knap nok se ham, for det var mørkt endnu.

»Har I fanget noget?« spurgte manden.

»Nej,« svarede de tilbage.

»Kast garnet ud på den anden side af skibet,« råbte han, »så vil I fange en masse.«

De gjorde, som han havde sagt. Så roede de et stykke og ville trække garnet til sig igen.

Men det kneb! Så fuldt var det nu af fisk.

»Det er Herren!« sagde Johannes til Peter. Da sprang Peter straks i vandet og svømmede ind til bredden.

De andre roede båden ind. Og da de kom på land, så de Jesus sidde ved et lille bål og stege fisk. Brød var der også. For Jesus ventede på sine disciple og havde allerede gjort klar til, at de skulle komme.

Peter trak garnet ind på strandbredden og begyndte at tælle alle fiskene. 153 var der – og de var store. Det var et helt under, at garnet ikke var revnet af det.

Så sad de sammen i en rundkreds og spiste, Jesus og hans disciple.

Men Peter var lidt beklemt. Han tænkte: »Jeg har været en skidt fyr. Mon jeg kan få lov at være med i det arbejde, Jesus har til os? Mon jeg stadig må være en af Jesu tjenere?«

Det var jo noget forfærdelig grimt, Peter havde gjort. Tre gange havde han svigtet sin Herre. Tre gange havde han bestemt sagt, at han ikke hørte sammen med ham.

Da de nu havde spist, spurgte Jesus pludselig: »Peter, elsker du mig højere, end de andre disciple gør?«

Peter fór sammen. Ja, det havde han jo engang sagt. Men så havde han alligevel fornægtet Jesus. Det var så flovt.

Men han holdt jo dog så meget af Jesus. Og det vidste Jesus, hans Herre, også godt. Derfor sagde Peter stille: »Ja, Herre, du ved, at jeg holder af dig.«

Og Jesus svarede: »Så må du have lov at være min hjælper.«

Men så spurgte Jesus igen: »Peter, elsker du mig?«

Da blev Peter bedrøvet. Troede Jesus ham ikke mere?

»Herre,« sagde Peter, »du ved da, at jeg holder af dig.«

Og Jesus svarede: »Så må du også få lov at være i tjeneste hos mig.«

Så spurgte Jesus for tredje gang: »Peter, holder du virkelig af mig?

Tre gange havde Peter løjet og sagt, at han ikke kendte Jesus.

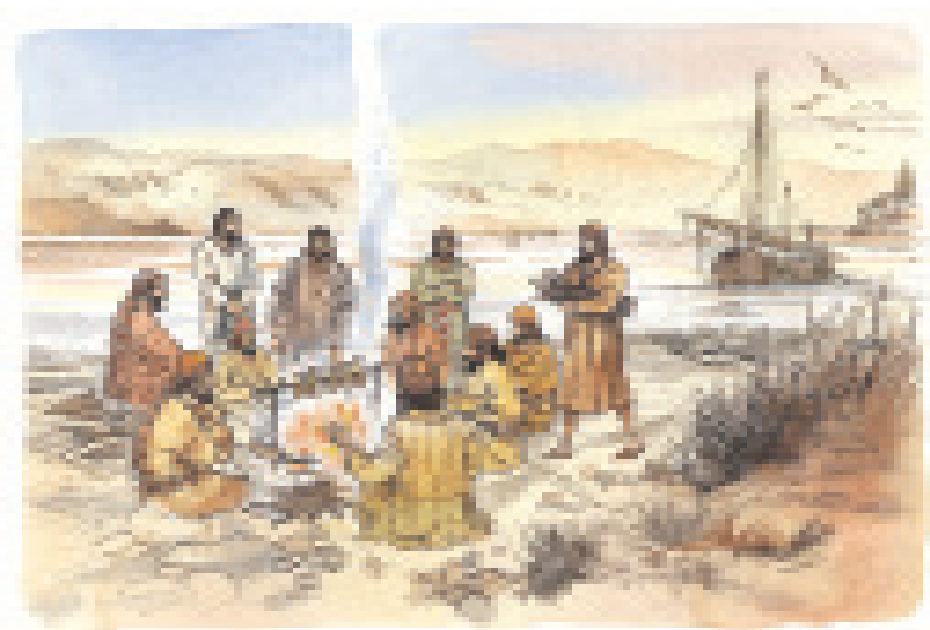
Tre gange måtte han nu sige, at han holdt af Jesus.

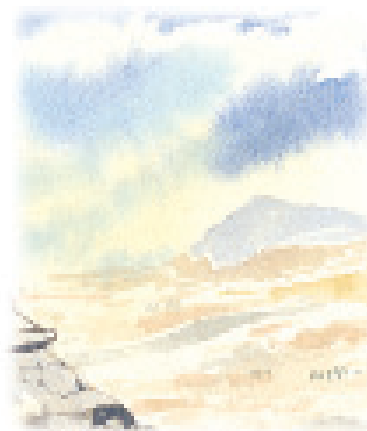
»Herre,« sagde Peter og så helt ulykkelig ud, »du kender alle ting. Så ved du også, at jeg ikke kan undvære dig.«

Og Jesus svarede: »Så må du også være min tjener og gå med ud i verden for at gøre det arbejde, jeg skal have gjort.« Og så føjede Jesus til: »Før gjorde du, hvad du selv ville, Peter. Nu må du gøre, hvad jeg vil.«

Og så var alt godt igen. Både Peter og de andre disciple vidste nu, at Jesus havde tilgivet Peter alt.

Jesu himmelfart

Efter at Jesus var kommet tilbage fra de døde, blev han endnu en tid på jorden. Sine disciple kom han sammen med i Jerusalem en gang endnu. Disciplene lyttede godt efter, hvad Jesus havde at sige dem, for de vidste, at det var sidste gang, de fik ham at se.

Jesus sagde til dem, at de snart skulle ud i den store verden for overalt at fortælle folk om Jesus, deres Herre.

»Jeg vil ikke lade jer alene,« sagde Jesus til dem. »Jeg vil sende jer én, der altid kan være hos jer. Det er Den Hellige Ånd. Han vil give jer styrke og gøre jer vise. Og han vil sige til jer, hvad I skal gøre.

Og derfor må I vente lidt med at rejse af sted. I skal blive i Jerusalem, indtil Den Hellige Ånd er kommet til jer.«

Da Jesus havde sagt alt, hvad hans disciple behøvede at vide, gik han sammen med dem ud af byen.

Nær ved Jerusalem var der et bjerg, de gik op ad. Oppe på toppen så Jesus kærligt på dem og løftede sine hænder og velsignede dem. Og så blev han løftet op til Gud.

Disciplene stod og så efter ham så længe, de kunne. Da kom der en sky imellem, og så stod de alene tilbage. Bedrøvede blev de ved med at stirre opad, længe efter at han var borte.

Men pludselig stod der to engle hos dem. De sagde: »I mænd, hvorfor står I her og kikker op mod himlen? Jesus er ikke taget bort fra jer, sådan at han aldrig mere kommer tilbage til jorden. Nej, sådan som I har set ham tage hjem til himlen, sådan vil han også engang komme tilbage igen.«

Da var disciplene ikke bedrøvede mere. Glade og spændte gik de hjem for at vente på Den Hellig Ånd.

Helligåndens komme

Der var igen fest i Jerusalem, pinsefesten. Der var mange mennesker i byen for at fejre festen og bringe et offer i templet. Men lige med ét stod alle mennesker stille og lyttede, for ... hvad var dog det for noget mærkeligt? Det lød som en susen, som når vinden rigtig tager fat, men ... det blæste jo slet ikke. Den mærkelige susen kom fra et hus nær ved templet. Nysgerrige skyndte de sig derhen. Og da så de noget mærkeligt!

Derinde var disciplene samlede, og oven på deres hoveder var der ligesom flammer! Det så ud som ildflammer. Og så var de meget glade, disciplene. De jublede af glæde. For nu var Helligånden kommet i deres hjerter, som Jesus havde lovet dem.

Og folk råbte: »Hør, hvad er det for noget? Hvad skal det betyde?«

Der var endda nogle, der vovede at le ad det. Tænk, de sagde: »De har vist drukket for meget vin, de disciple. Det er, fordi de er fulde, de er så mærkelige.«

Men da stillede en af disciplene sig hen foran folk og begyndte at tale til dem. Det var Peter – ængstelige Peter, som havde svigtet Jesus, fordi han var bange.

Nu var han helt forandret. Nu sagde han: »Nej, mine venner, vi er ikke fulde. Men ved I, hvad der er sket? Jesus har sendt Helligånden til os.

I kender da godt Jesus. I ved nok, at han gjorde de syge raske igen, og at han gjorde mange andre undere. Men så blev I sure på ham og råbte: »Korsfæst ham! Korsfæst ham!« Og så døde vor Herre Jesus på korset. Og det er jeres skyld.

Men Jesus blev ikke i graven, for han var Guds søn. Gud vakte ham til live igen. Vi har alle sammen set ham bagefter. Og nu er han hjemme hos Gud og har sendt os Helligånden. Han er himlens og jordens konge – Jesus, som I har korsfæstet.«

Nu blev folk helt ude af sig selv af skræk. Var Jesus virkelig alligevel Guds søn? Så måtte Gud være godt vred på dem nu!

»Hvad skal vi nu gøre?« råbte de.

Og Peter svarede: »I må bede Gud tilgive jer. Og så må I lade jer døbe. For det betyder, at Gud vil tilgive jer jeres synder. Og så vil I blive glade og trygge igen.« Og så kom der mange mennesker til disciplene for at blive døbt. Ja, der kom lige ved tre tusind.

Og da de efter festen kom hjem, fortalte de, hvad der var sket med dem. Og de fortalte om, hvad Jesus havde gjort for alle mennesker.